

HADRIÁN

Zpravodajec přinášející
denní pohled z první linie
XIX. mezinárodního festivalu
v Hradci Králové.

2013

Klicperovo divadlo Hradec Králové
theatre@klicperovodivadlo.cz
www.klicperovodivadlo.cz
28. června 2013 - č. 8

PROMĚNLIVOST DIVADLA JE PRO MĚ NOČNÍ MŮRA

Setkání s jedním z nejvyhledávanějších divadelních režisérů mladé generace u nás – JANEM MIKULÁŠKEM. O inscenaci Nenápadný půvab buržoazie, o budoucnosti, o všudypřítomných vlivech.

Jak moc jste se při inscenování držel Carrièrovy předlohy a Buñuelova zpracování? Co vás na původním filmu lákalo natolik, že jste se pokusil o vlastní interpretaci?

V listu najdete:

- Str. 2 – Miloslav Vojtišek:
Zátiší ve Slovanu
- Str. 4 – Budulínek versus
Marilyn Monroe
- Str. 5 – Tři otázky na terase:
Pavla Štorková
- Str. 5 – České divadlo slovinšky
očima
- Str. 6-7 – Glosárium
- Str. 6 – Jsem FAGI
- Str. 6 – Kilian Bleskot: Dobrou chud!
- Str. 7 – Open Air

Líbí se mi, jak podvratně a přitom s šarmem rozbíjejí klasický způsob narace, jak jsou vtipní a drzí. „Nenápadný půvab“ je kritický vůči společenským konvencím, ale nemoralizuje. A ten motiv, kdy skupina snobů putuje z jednoho místa na druhé a nedaří se jim nikde se najíst, je skvělý. My jsme ale nechtěli udělat kopii filmu. S každou novou zkouškou jsme se od původní předlohy vzdalovali víc a víc. Nakonec jsme použili i materiál z dalších Buñuelových filmů, jako je můj oblíbený Přízrak svobody nebo Anděl zkázy, ve finálním scénáři se pak objevily zápisy snů Junga, Štýrského, úryvky z Divadelních novin apod. Elegantní filmový rukopis Buñuela pod našima rukama poněkud zhrubnul a vyostřil se.

Jaký je váš vztah k surrealismu? Jak s ním nakládáte při tvorbě?

Vliv surrealismu je asi stále všudypřítomný. Já třeba rád pracuji s pokřiveným měřítkem, na jevišti mě fascinují například předimenzované předměty – jednou jsme měli na scéně obří jablko, klavír, nebo kachnu. To je asi celkem čitelná inspirace surrealismem.

pokračování na str. 3

JE PO DEŠTI, POROSTOU DIVÁCI

Je po dešti a kosové si prý štěstím pletou noty. No, nevím. Na rozdíl od Judity Čeřovské jsem v hradeckých ulicích nezahlédl kosáka ani jednoho. Ale třeba je to tím, že stačilo pár hodin pokukování na modrou oblohu a na slunce, které ujišťovalo, že svůj comeback bere vážně, a už kosákům jejich místa zabrali muzikanti. Někdo oprášil lidovky, rockeři vybalili kytary a bici a industriální performeři na Kavčím plátnu bušili sekýrami a kladivy do plechové krychle – jako by se inspirovali studií E. F. Buriana: Pojdte lidi na divadla s železnými kladivama. Takže se vlastně ani nedivím, že v tomhle mumraji kosákům do zpěvu moc nebylo. Je po dešti. Prý porostou houby. Je po dešti. Prý se zvyšuje potravní aktivita ryb. No, nevím. Neměl jsem zatím čas vyrazit do lesa ani poškádlit kapříky

udicí. Zato vím, že se po dešti všude na festivalu urodili diváci. A podle obsazenosti kulinářsko-popisecích stanů a zahrádek i podle čilého ruchu kolem stravovacích stánků všeho druhu se zdá, že diváci vykazují po dešti stejné znaky chování jako ryby. Zvyšuje se jejich potravní aktivita.

Dlužno podotknout, že se rapidně zvyšuje i divadlosledovací aktivita diváků. Někteří se vypravili za jedním z hitů domácího souboru – na Richarda III., zatímco jiní stepovali trpělivě ve frontě na představení Vosto5, jejíž délka odpovídala rostoucímu renomé souboru. Další netrpělivě odhadovali, zda se ještě propasírují do Autobufu a mnozí další už hbitě propočítávali vhodnou tloušťku vrstev teplého prádla na noční putování za pleněrovými produkcemi.

Je po dešti. Ještě ve středu to vypadalo,

že festival zažije první lynčování. Přeci jen, přijet do lijáky zkrúšeného Hradce s po-hádkou Jak dobr hledal déšť, vypadá jako pořádná frajeřina. Nebo provokace. Anebo obojí. Těžko říct, co se honilo v hlavách rodičům, kteří své ratolesti v promáčených botičkách vedli na pohádku o tom, co se stane, když dlouho neprší a vyschne řeka...

Ale to už je dávno zapomenuto, je po dešti a střeční odpoledne se v tuto chvíli stalo bezpečnou minulostí. Ve zbylém čase nezbyvá než věřit, že se na tom nic nezmění a festival nebude vystaven další zkoušce ze své voděodolnosti. A že posledním, kdo letos na festivalu zmokne, bude v neděli Petr Nárožný. A to jenom proto, že mu to pro jeho hrdinu předsali dramatik Gerhart Hauptmann a režisér Ladislav Smoček.

Ladislav A. Vichy

Z Á T I Š Í VE SLOVANU

*(Zrození paradigmatu
rekonstrukce z monologu klauna)
Dramatická skica pro loutky
i herce od Miloslava Vojtíška
(úryvek)*

*Kritýgr Kilian Bleskot dowoluje si
k waši posornosti podati někeré
zvláště garakterni ukáski skusu Zátíší
we Slowanu wot dramatygra pana
Vojtíška, scenovaného Husou na špa-
gátě, nep vidí se, a sem s toho velmi
potěšení, že moje referády jsou mnoho
čtení, nep správa, kerou sem fčera
podal wo tom v žornále, mnoho
čtenýřů zaujali. Slauná redagce, tady
jest ta ukáska:*

Klaun přijel na mé pozvání během letních prázdnin... nejradyji mám jeho promluvu o hercích, kterou na mé přání v dobrém rozmaru opakuje, zvedne prst a zvolá:

Herci žádní moji kolegové nejsou! To už se takzvaně tetelím blahem... Jsou to neuchopitelné, tékavé bytosti, kterým je nutné, více než kterémkoliv jiným umělcům, nepřestávat a důsledně připomínat jejich promiskuitu a jejich prostitučnost.

Schoulím se v chalupářském křesle, protože vidím, že klaun se rozjel, už se neztaví...

Neboť obzvláště herci, více než kteříkoliv umělci, pokračuje klaun, hovoří o takzvaných pravých hodnotách a o takzvaném pravém umění, to by nebylo tak

trestuhodné, pokud by dále nemluvili o těchto hodnotách na divadle a tomto pravém umění na divadle, dále takzvaném svědomí národa, kterým údajně jsou a o lásce k profesi, která je více než profesí. Stále dokola.

Používají slovo plejáda, které je trestné. Používají ho v souvislosti s popisem své kariéry jako zahnojené podávky, po všech divadlech kdysi v minulosti tak působila takzvaná plejáda vynikajících herců, v každé divadelní šatně vysedávala nějaká šmírácká elita produkující historky, leckomu je šoufl, proto jsou města tak zlověstná.

Obešli jsme rekreační chalupu tvé ženy a žádného herce jsme nepotkali, a proto jsem přijel tak rád, natož nějakou plejádu. Ani ve stodole, která by snad někomu

mohla divadlo připomínat, se žádní bardi neproducovali,

klaun učiní fatální gesto mířící do dálky,

ke všemu zoufalému zoufalství oni vědí, co činí, a proto musí být stíhání zdrcující kritikou za svou promiskuitnost a prostitučnost bezustání, ale oni stíhání nejsou, jsou naopak adorováni jako venkoncem všichni promiskuitní prostituti veškerých uměleckých oborů, produkují bezprecedentní komunální a civilní šmíru bez mrknutí oka a tváří se přitom jako mučedníci, to je nesnesitelné.

Vyšli jsme na velkorysou vyhlídku za vsí a nespatřili jediného zločinného hystrióna široko daleko, proto jsem přijal tvé pozvání, zločinci to jsou a nic jiného, celé je to hnůj.

*Standing ovation pro soubor Klicperova divadla a jeho
Richarda III. s Pavlínou Štorkovou v titulní roli*

*Povídání Lenky Jaklové V podkroví s Jiřím Tomášem
Kotalíkem volně navázalo na představení Divadlo Gočár*

pokračování ze str. 1

Scénograf Marek Cpin je spjat skoro s každým vaším dilem. Dokážete popsat, jak vaše spolupráce probíhá?

Je to hrozně obyčejné a praktické. Často se na začátku vymezujeme k textu negativně, tedy vyměňujeme si naše postřehy, jak by inscenace neměla vypadat. Někdy celý koncept vyjde z malého detailu, někdy z náhodně nalezené fotografie. Nejlepší by pro nás bylo, kdybychom mohli scénu připravovat až po čtrnácti dnech zkoušení; už jen to, jak herci čtou text, nás vždycky nasměruje dost konkrétním směrem. Ale to v současných podmínkách nejde.

Společně s vaší dramaturgyní odcházíte z Brna do Prahy, konkrétně do Divadla Na zábradlí. Jakým směrem se bude ubírat vaše dramaturgie na této scéně?

Dramaturgii sice neurčuji já, ale jsem si celkem jistý, že divadlo bude pokračovat v autorské tvorbě, tak jak tomu bylo v Brně.

Opustil jste vysokou školu v průběhu studia. Myslíte, že při konečném uplatnění v českých divadlech hraje vysokoškolský titul roli?

U režiséra rozhodně ne.

Fungujete jako úspěšný „triumviát“ Mikulášek-Viceníková-Štědroň a také společně odcházíte Na zábradlí. Jak jste se dali dohromady a jak se vám společně funguje?

Jsme spolužáci z gymnázia, ale pořádně jsme se poznali až při mém prvním zkoušení v Redutě. Líbila se mi jejich dramaturgie a neoblomnost, s jakou ji prosazovali. Z nějakých záhadných důvodů mně od začátku důvěřovali a ten pocit, že mi někdo věří, je pro mě strašně důležitý.

Máte za sebou šest let fungování v brněnské Redutě. Předpokládám, že se**vám neodchází snadno. Jaký je váš vztah k Redutě a jak na ni a na lidi, které jste tam poznal, budete vzpomínat?**

U mě nejde ani tak o odchod z Reduty, byl jsem přeci jen jedním z hostujících režisérů, spíš jako o odchod ze samotného Brna, už druhý v pořadí. Zdá se, že Brno je město, ze kterého budu celý život odcházet. Bude se mi především stýskat po obsidiánu primátora Onderky.

Na vaší tvorbě lze vyzpozorovat zásadní vliv filmu – užití projekcí, ale i filmový stříh situací. Jak je to s vámi a filmem? Láká vás?

Film má pro mě jedno kouzlo – poté, co je sestříhán, dozvučen, už se nezmění,

finální úpravy máte totálně pod kontrolou. Na divadle je každá repríza úplně jiná. Všichni se shodují, že právě to je to největší kouzlo divadla, ta proměnlivost, ale pro mě je to především noční můra. Představa, že výsledek nějaké reprízy závisí třeba jen na tom, jak se zrovna vyspal osvětlovač, je hrůzostrašná.

Jsou nějací čeští režiséři vaší generace, které považujete za zajímavé a jejichž tvorbu sledujete?

Kdybych měl říct jen jedno jméno, tak asi Jirka Havelka. Najde si vždy konkrétní téma a k němu hledá příslušný koncept, je hravý a inteligentní.

Kasha Jandáčková

Muzikanti všech žánrů – od industriálu po lidovky – včera zaplnili nejrůznější zákoutí, náměstí a plácky

KAŽDÝ MÁ SVÉHO IDOLA!

Jenže když jste na festivalu a vaším idolem je zrovna Budulínek, protože se směl vozit lišce na ocásku, a zároveň celý život toužíte být sexy jako Marilyn, máte problém. Bud' půjdete v 10 hodin ráno do Draku na Naivní nebo do Klicperáku na Překrásné děcko. Nebo se dá stihnout obojí? Na festivalu je všechno možné!

KDYŽ DĚTI REAGUJÍ, TAK SE CÍTÍM LÍP, NEŽ KDYŽ PŘEBÍRÁM CENU

(Několik otázek o Budulínkovi pro Michaelu a Filipa Homolovi)

Kdo byl vaším idolem, když jste byli malí?

Michaela: No, Budulínek to určitě nebyl, protože jsem ho neznala. Seznámila jsem se s ním až jako dospělá. Mými dětskými idoly byli Pipi a Paleček. Proč? Protože si dovedli poradit s každou nesnází. Obdivovala jsem Pipinu svobodu.

Filip: Já jsem asi v dětství žádný idol neměl. Teda záleží na tom, v jakém věku... vlastně jeden idol jsem přece jenom měl. Byl to E. T. mimozemšťan.

Co vás přivedlo k inscenování Budulínka?

M: Vycházeli jsme z našich dovedností. Filip hraje na bicí, já na housle. O Budulínkovi jsme mluvili už dlouho, ale vždycky jenom tak z legrace. Až jednou nás Vítek Peřina poslouchal a povídá: „Tak já vám toho Budulínka napíšu.“ A napsal.

Budulínek teď dostal na Mateřince cenu. Nezpychne kluk z té slávy?

M: Potěšilo nás to. Samozřejmě. Jsme rádi, že někdo naši práci ocenil. Nechci snižovat váhu ceny, ale důležitější pro nás je, aby naše představení diváky bavilo. Když děti reagují, tak se cítím líp, než když přebírám cenu. Starší děti si víc užívají rockový rámec inscenace. Vzal jsem na představení svoje třinácti až šestnáctileté žáky ze ZUŠ a oni byli úplně šťastní. Nevadilo jim, že je inscenace pro malé děti.

F: Je spousta inscenací, které by si cenu zasloužily, a nedostanou ji. Je příjemné cenu dostat, ale nic to neznamená. Pro to člověk nežije. Spíš že ho baví hrát představení.

Co nebo kdo je vaším idolem?

M: Idol je vnitřní, osobní kvalita, výjimečnost, myslím pozitivním způsobem. Mluvím o idolu, který něco tvoří. Protože pak je spousta těch záporných případů.

F: Třeba Budulínek. Je neposlušný. Není důvod, aby se stal idolem. To spíš už jeho babička a dědeček. Jsou to starší lidé, kteří neztratili nic ze své mladosti. Nesešli ze své cesty, v tom je pro mě jejich určitý zárodek idolovosti.

Lucie Němečková

DOUFÁM, ŽE MARILYN PŘEŽIJU

(O Marylin s její muzikálovou představitelkou Kamilou Sedlářovou)

Marylin je idol mnohých mužů i žen, sexsymbol, mýtus, fenomén... Co pro tebe ta role znamená?

Především musím říct, že jsem Marilyn nechtěla hrát. Říkala jsem Radkovi Balašovi, ať mě neobsazuje. Že mně nesluší blond paruka. A to na tu roli byl vyslán konkurz! Nedal se ukecat, tak jsem Marilyn vzala jako výzvu. Radek chtěl od začátku vytvořit „psychologický muzikál“, i když já z toho měla obavu. Bála jsem se, jestli něco takového můžeme dát dohromady. Je psychologické herectví slučitelné s muzikálovým žánrem? Ale Radkovi se nakonec podařilo to, že činoherní složka funguje s hudební, muzikálovou v rovnováze.

S jakou představou o Marilyn jsi do zkoušení šla?

Marilyn byla asi dost jednoduchá, nebyla moc inteligentní a rozhodně ne vzdělaná (ona ani nevěděla, kdo to byl Bulgakov), proto byla ideální pro manipulaci. Odkud by taky získala vzdělání, když se odmalička potloukala po sirotčincích, maximálně chodila do kina, kde ji okouzli filmový svět. Snila, že i ona bude hvězdou.

Takže ohrázela konkurzy, až si jí jednoho dne někdo všiml.

Ale samozřejmě tento svět hledal zboží k prodeji a takhle k ní taky přistupovali. Předělali ji, změnili k obrazu svému a ona se neuměla bránit. Z mladičké naivní modelky vytvořili sex-symbol. Koho by zajímalo, že Marilyn chtěla hrát pořádné velké divadlo a charakterní role! Přála si být uznávanou herečkou, ale vlastně tu možnost nedostala. Několikrát ve hře opakuji větu: „Já chci růst.“ To je to, co ve sku-

tečnosti chtěla – růst jako herečka i jako žena, vzdělávat se. Ale na její názor nebyl nikdo zvědavý. Byla vnímána jednoduše jako krásný obrázek, takže pila, brala léky a narkotika, vedla dlouhé roky boj sama se sebou.

Změnil se nějak tvůj názor na ni?

Marilyn je dle mého soudu velkou dramatickou, psychologickou postavou. Mě jako herečku zajímá hlavně její nitro. Nechtěli jsme figurku, kterou budou charakterizovat notoricky známé motivy jejího života. Zajímalo nás, co prožívala, jaké měla starosti a bolesti, jaké měla choroby. Řekla bych, že její život byl soubor větších a menších traumat, kterých se nikdy nedokázala zbavit. Marilyn bylo přesně 36 let, když umřela. Tolik je mně a neumím si představit, že bych toho měla v životě tolik za sebou.

Po premiéře jsem v klubu Satchmo řekla, že upřímně doufám, že Marilyn přežije. Během zkoušení se totiž objevilo několik varovných styčných znaků. Jednak jsme obě narozené v červnu, a to přesně 50 let od sebe, obě jsme se narodily ve znamení Blíženců a navíc se mi během zkoušení vytvořila na levé části obličeje piha, kterou měla na stejném místě i ona! Teď, když jdu hrát, jenom si ji tužkou trochu zvýrazním.

**Magdalena F. Gregorová,
Lucie Němečková**

Tři otázky na terase:

PAVLÍNA
ŠTORKOVÁ

Co pro tebe bylo nejtěžší při práci na roli Richarda III.? A jak vůbec svého Richarda vnímáš?

Nejtěžší asi je při každém představení udržet hranici, aby se z toho nestala parodie a aby tam pořád byla záluďná kabaretní linka, u které vlastně divák nebude vědět, na jakou stranu se to přehoupne. A taky, i když se mi cokoliv nepodaří, zůstat v postavě, zůstat na jevišti, věřit tomu, co vytvářím. Věřit tomu a nebát se, že to nedokážu. To asi pro mě bylo a je nejtěžší. Překvapivě mi třeba nedělá problém hrát v mužské roli, dokonce ani textově. Stejně „bez problémů“ se mi hraje jeho postižení, od začátku zkoušení jsme s Davidem věděli, že budu chromá, tak prostě nějak vnitřně automaticky vím, že moje levá půlka těla se nepoužívá.

A jaký je Richard? Richard je pro mě člověk, který má nějaký cíl a za tím cílem si jde, i když ví, že se blíží zlu. Že všech-

no zlé vede ke zlému. Jde do toho za svým cílem i tak a přijímá úděl, ve kterém se blíží záhubě, úděl zlého člověka. Dosahování svých cílů ho ale strašně baví, je to pro něj zábavné, i když odstraňuje lidi kolem sebe. Jenže dosažený cíl ho potom zradí...

Druhou rolí, se kterou ses blýskla před festivalovým publikem, je Jenny v Žeb-rácké opeře. Jaké bylo tohle zkoušení? S Danem Špinarem se mi zkouší moc dobře. Je to režisér, který přesně ví, co chce, a dokáže dobře vést herce. Na zkoušení Jenny asi bylo zásadní hledat a najít souhru s Honzou Sklenářem. Naučila jsem se tak sama nové věci, snažit se na jevišti víc vnímat druhého člověka, nejet si jenom po své lince. To jsem se učila nejen během zkoušení, ale i během repríz. A co se týká samotné role, zásadní byl text, po kterém jsme museli přesně jít, k tomu nás také Dan vedl. Aby text byl tou nejpravdivější a nejuvěřitelnější složkou. Prostě musíme dobře zahrát text a nic není potřeba vymýšlet. Chtěli jsme také

dát Jenny co největší uvěřitelnost v tom, že co prožívá, opravdu prožívá, aby to zkrátka nevypadalo na první dobrou hned jako habaďůra. Je to složitá žena a můžeme jí věřit, že Mackiese opravdu miluje, ale není schopná tu lásku uskutečnit.

A jak je to s tvými festivalovými diváckými zážitky? Co se ti zatím nejvíc líbilo? Největší zážitek festivalu je pro mě Větrná hůrka. Ještě teď jsem z toho rozechvělá! Takže ještě jednou všem moc děkuju za tohle představení, byl to úžasný zážitek, od začátku do konce jsem byla v napětí, absolutně jsem s nimi šla, a na konci jsem prostě jenom vydechla, jsem naplněná, nadšená, dojatá, prostě všechno! Takové divadlo stojí za to vidět a je super, že to tady bylo. No a taky se mi líbili Francouzi – Nebezpečné vztahy. Líbila se mi jejich energie a nadšení, se kterým to hráli. Ačkoliv jsem do toho na rozdíl od Hůrky nastupovala zvláště a pozvolna a uzrálo mi to vlastně až do druhého dne, kdy jsem cítila, že mám z toho představení obrovskou radost. **-js-**

EXISTUJE VÍCE
ROZDÍLNÝCH
DIVADEL?

Pocházím ze Slovinska, ale poslední rok většinu času trávím v Praze. Není tedy náhoda, že mi bylo navrženo, jestli bych něco napsal o srovnání mezi českým a slovinským divadlem. Já věřím, že divadlo může být jenom dobré nebo špatné a že je další umístění zbytečné. Musel jsem se nad tím ale hodně zamyslet.

Pokud můžeme prstem ukázat na rozdíly mezi různými kulturami, můžeme totéž udělat také s divadlem. Čím větší je rozdíl, tím jednodušší je to udělat. Otázkou je, jak jednoduché je to v tomto případě. Ale než začnu, chtěl bych zdůraznit, že jsou všechny poznámky výsledkem mého osobního hodnocení.

Může se to vzít jako zajímavé téma pro diskusi u piva. Kde a kdy je to lepší než během festivalu v Hradci Králové. Není to nemožné, nás Slovinců je tady hodně.

Co jsem pozoroval během roku, se mi taky potvrdilo tady na festivalu. Rozdíly nejsou velké, ale mohu říci, že jsou česká představení obecně uvolněnější, což je zajímavé, protože my Slovinci jsme od přírody trochu otevřenější. Mnoho českých představení je založeno na verbálnímu a někdy i zcela specifickém humoru. I když jsou v popředí vážná témata, vždy je tu prostor také pro vtipné příspěvky. Mám pocit, že mají diváci rádi zábavu a nic jim nevádí, i pokud je to na jejich vlastní účet. To ještě více platí pro loutkové divadlo. Zatímco činoherní představení si často zakládají na energii, loutková představení se zaměřují především na vtipný výraz.

Ve slovinském divadle je humor trochu jiný, je ho podstatně méně a nejvíc se projevuje během situací. Divák neod-

chází z divadla stejně uvolněný, protože emoce nejsou tak humorné. V loutkovém divadle je méně karikovaných her, loutkové divadlo je méně směšné a více klade důraz na příběh. Velmi zajímavé jsou kombinace z obou divadelních světů. Športniki a Matija Solce jsou takovými případy.

A pokud bych měl přirovnat Divadlo evropských regionů k největšímu národnímu divadelnímu festivalu ve Slovinsku, je ten náš poněkud více „uniformovaný“. Divák se musí vědomě rozhodnout a být vhodně oblečen, chce-li jít do divadla. Doprovodný program, který bývá méně „závažný“ má mnohem méně publika. V Hradci Králové tomu tak není. Velmi uvolněný a bohatý doprovodný program dělá to, že divadlo jde za divákem, pokud on do divadla nepřijde. A také důležité a chválné se mi zdá, že město žije s festivalem a festival s městem.

Zoran Petrovič

GLOSÁRIUM

CONGRATULATIONS, YOU ARE ALIVE!

V úterý a ve středu jste měli jedinečnou příležitost „zhlédnout“ unikátní projekt The Psychedelic Kidnap Experience londýnského uskupení pod vedením Daniela Hernandeza. Jedinečnost projektu spočívá v tom, že se hraje vždy pro jednoho konkrétního člověka. Na počátku pustí dovnitř skupinu cca dvaceti osob. Ty, kteří se odváží přistoupit, pozvou k věštci obklopenému skupinou herců v bizarních kostýmech. Samotný prostor Koménia, provoněný kadidlem, celou atmosféru starodávné mystické věštírny ještě podtrhl.

Věstec vybranou osobu vyzpovídá, vše si přitom pečlivě zapisuje. Poté vás soubor vyprovodí opět hezky ven na ulici. Zároveň vám však dá přesný čas, kdy začne vaše soukromé představení. To mě proběhlo v úterý 26. června ve 20.50 a mohu k tomu říci jen – bylo to nezapomenutelné, okouzlující a povznášející.

Po příchodu se vás ještě jednou zeptají, zda souhlasíte se svou účastí. Tím vaše cesta začne. Dvě dívky vás něžně chytí za ruce a zavážou vám oči šátkem. Může to znít trochu děsivě, ale příjemná vůně kadidla, teplo a naprosté ticho, do kterého vás

vedou, veškerý strach z neznáma kompenzuje.

Jdete krok za krokem pod vedením svých průvodců, když tu najednou začne hrát příjemná hudba a vaši průvodci vás opustí. Místo toho vás chytne celá řada dalších rukou. Položí vás na záda do vzduchu a nesou dál. Rozrušení tiší hřejivé doteky. Znamením konce cesty je uložení na měkkou podložku.

Hudba se změní, čísi ruce vám zezadu sundají šátek. Ležíte v rakvi vystlané červeným plyšem a nad vámi je obrovské zrcadlo. To se pomalu začne zvedat. Pocit, který najednou prostupuje celé vaše tělo, se nedá přesně popsat. V tu chvíli spatříte smuteční průvod, jenž stojí kolem vaší vlastní rakve. Já musel bojovat s pocitem, zda není nevhodné, smát se na vlastním pohřbu.

Smuteční hosté začnou truchlit a oplakávat vás. Polohlasem či šepem pronášejí informace, které jste na sebe prozradili při první části performance – ve věštírně. Za zvuků hudby máte několik desítek vteřin na prožití okamžiku. Když tu najednou jeden z členů souboru vykřikne: „He is alive!“ Všichni se na vás sesypou a vytahují vás z hrobu. Smuteční průvod se tak mění v bezbřehé veselí, které vás nenechá v klidu. Herci dokáží navodit takovou atmosféru, že se sami musíte těšit z faktu, že žijete.

Další cesta začne záhy – jeden z členů souboru vás chytne a vede k jediné sedící osobě v místnosti. Tou je démonicky vyhlížející šaman / kněz. Setkání s ním je dalším povznášejícím okamžikem celé performance. Po několika vteřinách upřeného pohledu do očí vás chytne za ramena se zvoláním: „Congratulations, You are alive!“

Poté vás jeden z členů souboru nadobro vyprovodí z hracích prostor. Vy se tak ocitnete opět na ulici setmělého města. Je konec. Zamyšlení a pocit povznesení se však nevytrácí ani po hodinách. Za nejvýznamnější považuji fakt, že se hercům daří velice dobře během několika vteřin přecházet mezi jednotlivými emocionálními stavy a především – vytvořit atmosféru, která nepůsobí nepřátelsky, ač máte v nejbližší zóně 11 cizích lidí. Byl to zcela výjimečný zážitek.

David Kořínek

MILUJI ANEB WE ARE HERE, WE ARE ALIVE

Miluji, když se diváci neudrží smíchy. Miluji, když ženy pláčou a muži se vrtí, dělajíce všechno proto, aby zakryli své pocity a nikdo nepoznal, že se jim chce taky plakat.

Miluji, když jsou herci blízko až na dotek. Miluji „živé“ muzikanty, zvláště když jsou

DOBROU CHUĎ!

Kolega krytýgr, pan Tichý fčera v žornálu připomněl památnický výrok Ivana I. Ivanova skusu A. P. Čechova Kartoška kroška: „Divadlo prochází žaludkem“. Dovolím si nyní na tuto myšlunku navázat swym dnešním referádem.

Interessantni vječ! Došel sem objeveni, že na festiwálu jest tuze mnoho kusů gastronomickýh. Některé kusy sme už uviděli. Jinačí eště vidět budeme. A některé neuvidíme wubec. Ale to newadi. Už tag jest to pěkná meny. Rát bich nyní nalíčil několik tagzvaných gastrotaksonomyckich lýnijí.

Pokrmy rozličné vidi se v kusech dramatyckych. Anóbrš málokery kus jest s dlabencem tolik svázani jako Pernyková chaloubka. Konguruje ji už snadjenom Hrnečku vař! Tento kus však nigdo na festiwálu nedáva. Jak se dovidám, jest

Pernyková chalupka kus poněkut problematicky, nep jest pro děcka určení, anóbrš pernyk vikazuje mnohé viznamy a někdo bi si moh i mislel, že pernyk, jag už to na díwadle něgdy bívá, je metafýra a že kus populyrazuje drogi. Šak i na oba dwa dramatygry bylo zavedene vyšetřování. Panové Jarkovski a Vašíček už nejsou na swobodne noze.

Podobni exámpl řeši v Rauchenbergu direktýr Doubrawa přes houbýčki w Budulinkovi. Zajisto vite, jak lyška na Budulinkovi loudi, citýruju: „Budulínku, dej mně hrášku, povozím tě na ocásku.“ Konec citýrky. Všecko by bilo po řádku, dibi v Rauchenbergu neexperimentýrovali. Přece nejsou tak naivny, že dyš místo hrachu nasaděj w posthipisákovski domácnosti houbičky lyškohlávky, že jim to wostatni sežerou. Dramatygrovi panu Peřinovi hrozi mnoho let v jezeni. Šak u nás seděli iní osvěčení dramatygři,

že už je to takova naše tradyce. Anóbrš myslíte, že se to děje po právu?

Potme fšak g dalšímu exámplu. Podivuhodne wod poledne dr. Zvonka Burkyho. Prosim pjekne, gdo to ešče nevi, je to wo lidech a wo buchtach, kterejch je v tom kuse tuze mnoho. Jaky to sou buhcty nigdo nevi, jestli powidlovi, tvarohovi nebo nasucho. To není speci-fírovani jako v tom kuse wo Saturninovi, gde vidi se kobliški. Teš v dalších kusech vidi se zjídla rozličná, exotycká, jakožto v Pjene dni jest pijáno na koktajli, v kuse wo Popelce jest oři šek, šag ale nemá významu zjídla, spíš skříně, nep v něm jest různé šatstvo uloženi. V Daseňce už zbili jenom ti kos ti. Teš dramatygr welmi solidni pan Havel projevuje svůj apetyt we svých kusech. Poselstwi Žeb-racké opery zepsal do posledni věty: Dobrou chuď!

Zúctou váš Kilian Bleskot

mladí a krásní. Miluji smutné příběhy s tragickým koncem. Miluji, když se všechny tyto miluji spojí v jedno.

Představení Muzeum vzpomínek začalo monologem o tom, že všichni existujeme do doby, kdy umře poslední člověk, který nás znal. S jeho odchodem je spojen i náš odchod, neb od té chvíle nám už nebude věnována jediná myšlenka, a tak v okamžiku jeho smrti zmizíme definitivně. Totální a absolutní konec jednoho života. Když Tomáš Měcháček odříkával tyto slova, přestala jsem na chvíli dýchat. Vzpomněla jsem si na babičku, dědu, na tetu i na kamarády, na všechny, co v mém životě už nejsou.

A tím pro mě začal tento příběh. Pomalu se otevírala kronika života jednoho chlapce, který se ani nestihl stát mužem, neb si vzal život příliš mladý. A mladým zůstal navždycky v životech těch, který o něm vyprávěli. Vzpomínka na něho však nebyla zatížena smutkem či slzami, naopak byla vyprávěna s láskou, něhou, křehkostí, humorem, nadhledem a klidem. Žila jsem ve světě tohoto příběhu společně s těmi, kdo ho vyprávěli. Herci se pohybovali před našima očima i za našimi zády, cítila jsem se v takovém bezpečí, jako když vás obejmou rodiče nebo někdo, koho milujete. Když jsem se před koncem představení dívala na lidi, co seděli naproti, viděla jsem diváky, co právě prožili něco silného. Všechno dokonale zapadalo a bylo v totálním spojení s dílem, kterého jsme byli součástí, byl to jeden svět.

Po představení jsem na jednom z papírů, co tam herci pověsili, přečetla: „We are here, we are alive“. Aha! Tak to je, oč tu běží! Nejsme jenom jeden život, jsme i život těch ostatních. A jestli musíme úplně zmizet, tak ať s těmi, které milujeme! Než jsem dopsala tento článek, potkala jsem mladého muže, který přiznal, že na konci plakal. Já jsem sice po představení neplakala, jen teď, jak na to „vzpo-

mínám“, se mi trochu stahuje hrdlo...

Aha! Už vím, k čemu ta paměť vlastně je! Je to dar, který máme, abychom věděli, kdo jsme a odkud pocházíme a zároveň bříme, které jako by zakazovalo odpouštět sobě i ostatním. Je ale dobře, že je, protože kdyby nebylo, nemohla bych vám teď o všem tom krásném vyprávět. Dávám tvůrcům velký RESPEKT! Hawk!

Michala Hadušovská

PUSTÍM TI ŽILOU V LOUŽI

Dívalní festival má i svůj doprovodný hudební program a byla by škoda se o něm nezmínit. V pátek nás čeká koncert pražských WWW, na to se těším dost, ale zastavme se u jiného fenoménu, stejně pozoruhodného. Totiž u kapely Žilou, která se razantně vyskytla ve čtvrtek večer v Openstanu. Ano „razantně vyskytla“, protože toto trio nekonzertuje, ale doslova se „vyskytuje“ a vychytat jejich ultimátní jevištní happening se povede jen opravdovým znalcům.

Žilou je těleso nepostižitelné. Žilou je motýl, žilou je včela, žilou je pivo, vylitý do kostela. Představte si mix kapely Lucie a deathmetal, vhodně doplněný dadaismem a rozbitým notebookem. Představte si kapelu, která vám třístadesátkrát za večer řekne: „Čau my jsme Žilou, a vy jste skvělí.“ (A bez ohledu na aktuální geografickou polohu předpokládá, že celé publikum pochází z Teplic.) Představte si hymnu o čističce odpadních vod. Máte to? Tak jste se ani z poloviny nepřiblížili k

GLOSÁRIUM

tomu, jak vypadá pódiový výskyt formace Žilou.

Mimochodem, záměrně neuvádím jména členů kapely. Tito tři neznámí jsou přitom nejen festivalovému divákovi dobře známí z jiných souvislostí, ale Žilou je kult a kultům svědčí tajemství. Zasvěcenci vědí, adeпти, novicové a aspiranti nechť si ráčí namáhat mozkové závitky a webové prohlížeče. Každopádně: koncert (tedy výskyt, promiňte) finišuje legendárním hitem o tom, jaké to je, když se vám nedostává sluchových orgánů. Dvě devatenáctileté hradecké hipsterky právě evidentně našly nové bohy, a chvíli to vypadá na metání spodního prádla na pódium. Publikum šílí, světla pulzují, ještě přídavek a najednou je pódium prázdné. Skupina Žilou, jejíž profil na bandzone.cz byl naposled aktualizován před třemi lety, se opět zahálila v důstojné mlčení a nechala nás, věrné akolyty a vyznavače, v očekávání. Kde se zase objeví, vyskytnou, materializují, to vám nikdo nezaručí. Jediná jistota je, že oni jsou Žilou, a vy jste skvělí.

Kryštof Pavelka

OPEN AIR PROGRAM

www.openairprogram.cz

PÁTEK 28. ČERVNA

14:00 Stan nočního kozodoje
JABLOŇOVÁ POHÁDKA + DÍLNA PRO DĚTI

Loutky bez hranic / 40+30'

15:00 Žižkovy sady
POHYBOVÝ WORKSHOP
Filip Huml

16:00 Stan nočního kozodoje
VÝLET NA ŘÍP + DÍLNA PRO DĚTI
Loutky bez hranic / 40+20'

16:30 Open stan
BYLO NEBO NEBYLO NEBO BYLO
Sdružení Serpens / 45'

17:00 Ulice
POULIČNÍ KONCERT
Tomáš Palucha, Tim Remis (USA) / 100'

17:30 před stanem n. kozodoje
MACBETH
Divadlo koňa a motora

18:00 Atrium Radnice
VEČEŘE!
DS Improverti / 70'

18:30 Komenium
VJ'S PRIMITIVES (DÍLNA MEOTAROVÁNÍ)
Eva Hronovská / 240'

19:00 Městská hudební síň
BRNO BEZHLEVÉ!
Stadion o.s. / 90'

19:00 Stan nočního kozodoje
BACK TO BULLERBYN
Športniki

20:00 Stan nočního kozodoje
KONCERT
Jahodové děti

20:00 Malé šapito
Divadlo tří

20:30 Atrium Radnice
BALÍK MYŠLENEK
Nosnost - divadlo v pohybu / 45'

21:00 Open stan
KONCERT WWW + Pavel Fajt / 60'

22:00 Open stan
KONCERT
Radio Wave Djs – Mary C, Jarda Petřík / 120'

22:00 Malé šapito
FOLKOVÝ KONCERT
KABAJA

22:15 Městská hudební síň
UČITELKA A OIDIPUS
Rozkoš (při o.s. ROZKOŠ bez RIZIKA) / 80'

22:15 Atrium Radnice
[ZDE VEPIŠTE NÁZEV]
Arte della Tlampač / 70'

22:15 Pivovarské náměstí
LAKOMEK
Geisslers Hofcomedianen o.s. / 75'

23:00 Stan nočního kozodoje
SPÁČ
Divadlo T601

HRAJEME

PÁTEK 28. ČERVNA

Divadlo DRAK (studio) – 10.00
POPELKA... Z KREJČOVSKÉHO SALÓNU
 Malé divadlo České Budějovice – CZ

Studio Beseda – 16.00 a 22.00
PÉRÁK - Na jméně nezáleží. Rozhodují činy!
 Divadlo VOSTO5 Praha – CZ

Hlavní scéna – 19.00
NENÁPADNÝ PŮVAB BURŽOAZIE
 Divadlo REDUTA ND Brno – CZ

Divadlo DRAK (studio) – 21.00
DRACULA
 Staré divadlo Karola Spišáka Nitra - SK

KONCERTY

PÁTEK 28. ČERVNA

YELLOW SISTERS

SOBOTA 29. ČERVNA

KAPELA MLASK - ORIGINÁLNÍ BUBENICKÁ SHOW

Náš tradiční partner ve světě fotografie KODAK EXPRESS – www.no200.cz – je vám po celých deset festivalových dnů k dispozici v podloubí hlavní scény Klicperova divadla. Za přátelskou cenu vás s přáteli a hosty vyfotografuje a hned si odnesete kvalitní snímky, navíc s logem a atmosférou festivalu Divadlo evropských regionů 2013 v Hradci Králové.

ČT ART PŘIPOMENE DIVADLO KOMEDIE

Před rokem byl festival Divadlo evropských regionů jedním z posledních míst, kde jste mohli zhlédnout představení „Pařížkova“ Divadla Komédie. Rok se s rokem sešel a pro fanoušky této scény máme dobrou zprávu – na podzim si budou moci připomenout svůj oblíbený ansámbl díky sérii televizních záznamů. Nový program České televize ČT art, který začne vysílat 31. srpna, uvede na podzim 11 inscenací + dokumentární film o Divadle Komédie. Dokument i záznamy představení, mezi kterými se objeví např. Proces, Spílání publiku, Weissenstein nebo Odpad, město, smrt, natočil režisér Radim Špaček. -zat-

DIVADELNÍ STANY NEUPLAVALY

Ležení divadelních stanů (a divadelního autobusu) se včera vzpamatovalo z dešťových ran osudu a sotva začaly cely osychat, zaplnily Žižkovy sady opět zástupy diváků. Ti měli na výběr z programu čítajícího na dvě desítky představení a koncertů, charitativní aukci malovaných kamínků nebo prohlídku výstavy velkoplošných fotografií na městských hradbách. Mezi dnešní hity patří mj. česko-slovenská soap opera Back to Bullerbyn souboru Športniki, který vystoupí ve Stanu nočního kozodoje. Pod stejnou plachtou se představí i hudební sekce Športníků – kapela Jahodové děti. -zat-

HRAJEME

SOBOTA 29. ČERVNA

Studio Beseda – 16.00
POKUSNÍ KRÁLÍČI
 Východočeské divadlo Pardubice – CZ

Divadlo DRAK (studio) – 18.00
KABARET KAINAR-KAINAR
 Divadlo V Dlouhé Praha – CZ

Hlavní scéna – 19.00
NOVEMBER
 Divadlo Aréna Bratislava – SK

Divadlo DRAK (venku) – 21.00
PERNÍKOVÁ CHALOUPKA
 Divadlo Minor Praha – CZ

Náměstí u Klicperova divadla – 21.30
NOW...?
 Divadlo Continuo Malovice – CZ

F I N Á L E B E Z K O U L E

Klicperovo divadlo s politováním oznamuje, že kvůli úrazu Pavly Tomicové, představitelky hlavní role musí zrušit představení **KOULE 30. června v 16 hodin** ve Studiu Beseda. Prosíme diváky, aby kontaktovali obchodní oddělení divadla – vstupné se vrací. Omlouváme se a děkujeme za pochopení!

KD

FESTIVALOVÝ KOŠT VÍNA

Mlsounova kavárna a vinárna Boromeum pořádá dnes od 16.00 do 22.00 hod. a v sobotu od 13.00 do 22.00 Festivalový košť vína. V nabídce prý bude 200 druhů vín od tuzemských i světových vinařů a potenciální ochutnávači jsou lákáni na slogan: „Můžete ochutnat tolik vzorků, co snesete.“

Klicperovo divadlo, o.p.s. podporují:

HADRIÁN - zpravodaj přinášející denní pohled z první linie mezinárodního divadelního festivalu v Hradci Králové. - Redakce: Ladislav Zeman, Michala Hadušovská, Kateřina Jandáčková, Kateřina Molčíková, Lucie Němečková, Kryštof Pavelka, Zoran Petrovič, Jana Slouková, Kateřina Součková, Marie Šobková, Luděk Taneček, Zdeněk A. Tichý & Fagi & Redakce OpenNews. Vydává Klicperovo divadlo, o.p.s. Hradec Králové, Dlouhá 99. Telefon: 495 514 590-1; theatre@klicperovodivadlo.cz, www.klicperovodivadlo.cz. Vychází každý den v době konání XIX. mezinárodního divadelního festivalu 21.- 30. 6. 2013. Tiskne Protisk Hradec Králové. Cena 9.50 Kč.